

Feliks Plohl
GREŠNIK NA KVADRAT

Zločin in kazen

Naši otroci so ful v kurcu! Popravek: glede na to, da pišem o otrocih, bom poskusil malo merkat na svoje besede. Torej, nekaj je hudo narobe z našimi otroki. Vsaka nova generacija otrok se mi zdi čedalje bolj čudna. Ne znajo se obnašat in iz leta v leto je slabše. Ko jih primerjam z nami, otroci sedemdesetih, ki smo odraščali v osemdesetih, se mi naši otroci zdijo kot mali debili, ki bodo nekega dne, ko zrastejo, nesposobni samostojnega življenja. Zaradi tega se sploh ne čudim, ko vidim tridesetletnike (in starejše), ki še zmeraj živijo doma, z mamo in fotrom.

Nekateri za to krivijo internet in igralne konzole, drugi debilne oddaje po televiziji in še kaj. Res je, ko si kupim nov pametni telefon, pokličem kakšnega desetletnika, da mi razloži vse funkcije, naloži aplikacije in pojasni, kako to čudo dela, ampak to je edino, za kar so dobri. Včasih se sprašujem, ali je problem v meni? A sem že tako star in zagrenjen, da mi gre vse na kurac? Mogoče res, vendar se mi zdi, da problem tiči drugje. Moje osebno mnenje, pri tem si pridržujem pravico, da mogoče razmišljam napačno, je, da je otroke treba tepsti. Pravijo, da je batina prišla iz raja, s čimer se globoko strinjam, čeprav sem kot otrok imel pomisleke. Tudi sam imam otroka, za katerega me zelo skrbi. Star je petnajst let in živi z babico v Ameriki. Nikoli v življenju ga nisem premlatil in ga tudi ne bom, ker je zdaj že malo prestar. Babica kot babica pa ga ima grozno rada in ga pazi kot malo

vode na dlani, vendar se mi zdi, da je malce premehka z njim. Zato me skrbi, da je zanj že prepozno ...

Naša država, ki slovi po tem, da kopira vse najslabše evropske in ameriške zakone, je sprejela zakon, da je otroke prepovedano tepsti. Primaži klofuto tamalemu, pa bo klical policijo zaradi nasilja v družini, ali kako se že reče temu. Butasto! Čakam, da bom v časopisu zasledil novico o otroku, ki pride v zapor, na obisk k očku in mami (kamor ju je sam spravil!), da bi mu dala žepnino in denar za malico v šoli. Kako naj pravilno vzgojimo otroke, ko nam je pravosodje zvezalo roke in odvzelo eno od glavnih vzgojnih metod? Kako naj jim vcepimo osnovne vrednote? Kako naj jih naučimo, da razlikujejo dobro od slabega? Alternative, ki nam jih ponujajo, nalogi enostavno niso kos. Zato pa imamo otroke, ki se sploh ne znajo obnašati. Včasih se spomnim vzgojnih metod moje matke. Čeprav časa, ko sem bil še otrok, ne pogrešam preveč, vem, da je vzgoja, ki sem je bil deležen, zelo vplivala name in mi dala dovolj koristno osnovo za nadaljnje življenje. Tako kot je Mojzes prinesel z gore deset božjih zapovedi, je imela tudi moja mati meni prilagojeno poenostavljeno verzijo. Štiri mamine zapovedi, ki se jih spomnim še danes, so bile:

Ne laži.

Ne kradi.

Ne špricaj pouka.

Ne hodi k mami jokati, ko jih dobiš po pički od drugih otrok na igrišču.

Vse ostalo, kar me je naučila, je izhajalo iz teh osnovnih smernic. Pozneje v življenju sem marsikaj ušpičil, vendar gre zasluga za to samo meni in storjenih neumnosti nikakor ne morem pripisati svoji slabi vzgoji.

Od matke sem dobil batine natančno osemkrat v življenju in vsakokrat sem si jih zelo dobro zapomnil. Za vsakič, ko sem jih fasal, lahko natančno povem, zakaj sem jih dobil, in s ponosom lahko rečem, da jih nisem nikoli dobil dvakrat za isto stvar. To pomeni da je vzgojna metoda delovala, ker sem zelo pazil, da ne bi šel kot osel še enkrat na led. Batine, ki sem jih dobil, niso bile navadne batine. To so bile takšne batine, zaradi katerih sem sredi poletja, ko so vsi drugi otroci nosili kratke hlače, dva tedna skakal okrog v trenirki, pa čeprav je bilo zelo vroče, in sicer vse dokler se krvave lise na mojih nogah niso zacelile in izginile. Mama me je ponavadi najprej pretepla, potem pa začela jokati, še huje kot jaz, saj sem se ji smilil. Takrat tega še nisem razumel, ampak sčasoma sem le dojel.

Glede vzgoje lahko rečem, da je bila moja mama kar *old school*. Ni me rada pretepala, ampak ko ni bilo druge, me je pretepla kot vola, ker je hotela, da si batine dobro zapomnim. Obstajale so še druge, milejše kazni za blažje prekrške, vendar se jih ne spomnim. Še zmeraj pa se zelo živo, tako rekoč, kot bi se zgodilo včeraj, spomnim dneva, ko je zadnjič vzdignila roko nadme ...

V otroštvu sem nosil očala. Zoprna zadeva! Že očal nisem maral, še manj všeč pa so mi bili pregledi pri okulistu. Enostavno nisem mogel držati odprtih oči, da bi mi nakapali kapljice za širjenje zenic. Ves čas sem mežikal, zato se je ta sicer zelo hiter postopek pri meni vedno preobrnil v ... beseda, ki mi najprej pade na pamet je – trpinčenje. Ker po pregledu ponavadi še ves dan nisem nič videl in me je kakršnako-li svetloba zelo motila, najbrž ni težko razumeti, da se obiska pri okulistu nikoli nisem pretirano veselil. Edina dobra stran pregleda je bila, da mi ta dan ni bilo treba v šolo.

Tudi s tokratnim pregledom ni bilo nič drugače. Če bi se mene kaj vprašalo o tem, sploh ne bi šel, vendar me ni nihče nič vprašal. Mama je rekla, da moram na pregled, in to je bil konec debate. Povrhu vsega je bila tega dne malo bolna, zato sem moral k okulistu kar sam, kar pomeni, da mi je že v štartu manjkalo motivacije. Mama mi je dala s sabo sončna očala, da bi lahko z razširjenimi zenicami sploh prišel nazaj domov, in nekaj denarja, naj si kupim zajtrk; sendvič, burek ali karkoli bi rad jedel, vendar je bila še zmeraj zaskrbljena, ker sem moral sam na pregled.

»A si prepričan, da boš našel?« je hotela še enkrat preveriti, da se spomnim poti.

»Bom že našel, saj sem bil že večkrat tam, spomnim se.«

»Ko boš šel nazaj, si daj gor očala, pa lepo počasi. Kar vzemi si čas! Dobro pazi, ko boš šel čez cesto, da te kdo ne povozi,« mi je dajala še zadnja navodila,

čeprav se meni to ni zdelo potrebno. Saj nisem bil več tako majhen, hodil sem že v tretji razred.

Nejevoljno, korak za korakom, sem se odpravil proti mestni bolnici in spotoma proučeval alternative. Lahko bi se nekam skrtil in s frendi špilal frnikole ali pa gemblal za Hanna-Barbera nalepke, ki so bile tedaj aktualne. Problem je bil, da je večina mojih prijateljev hodila v šolo v jutranji izmeni, tako da nisem mogel najti nikogar pametnega, da bi se zabaval z njim. Brezciljno potepanje po mestu tudi ni bila dobra varianta. Kdorkoli bi me lahko videl in povedal mami, da nisem bil v šoli. Poleg tega bi lahko mami prišla na idejo in poklicala okulista ter ugotovila, da se sploh nisem oglasil, in potem bi ga šele najebal. Moje edino upanje je torej bilo, da grem tja zelo počasi in da bo, ko prispem, v čakalnici že taka gužva, da ne bom prišel na vrsto.

Komaj dvesto metrov od stanovanja sem se odločil za prvi postanek. Tu je bila velika samopostrežba, v katero smo med šolskim odmorom hodili po malico. Pot do okulista in nazaj ter pregled (če se mi ponesreči, da pridem pravočasno) sta znala trajati vsaj do kosila in treba je bilo poskrbeti za zajtrk. Pri tem nisem imel v mislih nobenega sendviča, ali kaj podobnega. Beljakovine in ostale potrebne snovi sem itak dobil doma, ko je mama kuhala, zato bi bilo to čisto zapravljanje denarja. Potreboval sem nekaj, kar mi bo dalo zadosti energije do kosila, torej, potreboval sem eno od tistih čokoladic z rumom in kokosom. Najboljše pri njih je bilo, da so bile zastonj. Seveda niso bile zares zastonj, toda če si imel malo jajc in

dober sistem, so bile zate zastoj. Zadnje čase sem se jih kar navadil, saj sem jih kradel že dva meseca v isti štacuni in na isti način. Nikoli me niso dobili. Včasih sem ukradel tudi kaj drugega, ampak v osmih od desetih primerov so bile moja prva izbira prav te rum-kokos čokoladice, ker so bile tako dobre, da ni bilo za verjet!

Ko sem ukradel prvo, je bila to nagonska reakcija. Ful se mi je zaluštalo, da bi eno pojedel, nisem pa imel dovolj denarja, da bi si jo kupil. Zgodilo se je v hipu, tako hitro, da se nisem utegnil niti pošteno ustrašiti. Preden sem se zavedal, kaj sem naredil, sem bil že pred trgovino s čokoladico v žepu. Nič se ni zgodilo! In ko sem jo jedel, je bila, začuda, dosti bolj slastna, kot če bi jo kupil ali bi mi jo nekdo dal. Sledila je druga čokoladica oziroma prva, za katero sem splaniral, kako jo bom ukradel. To je bilo veliko težje. Dva dni sem zbiral pogum, preden sem končno stisnil zobe in šel v akcijo. Spet mi je uspelo in spet me niso dobili. Potem pa sem kar nadaljeval in vsakič je bilo lažje. Kako se že reče – vaja dela mojstra.

Ko sem k čokoladicam pristopil študiozno, sem ugotovil nekaj zadev. Najlažje jih je bilo ukrasti, ko je bila v trgovini gužva; torej med odmorom v šoli, ko je bila trgovina polna otrok. Takrat ni bil nihče pretirano pozoren name. Naštudiral sem, katere prodajalke so 'smotane' in katere gledajo kot snajper. Pazil sem celo, da ne bi šel v trgovino dvakrat v isti obleki, saj sem se bal, da bi si me zapomnili. Konec koncev, odraslim vsi otroci izgledajo enako, če jih ne poznajo osebno. Na začetku svojih podvigov sem

vedno še kaj kupil, da nisem bil preveč sumljiv. Z nakupom v košarici sem stopil do blagajne, čokoladico pa imel v žepu. Potem sem si mislil, da je škoda denarja za stvari, ki jih ne potrebujem, in jih kupim samo zato, da lahko ukradem čokoladico. V gužvi med odmorom sem stopil v trgovino, dal čokoladico v samopostrežno košarico in jo v pravem trenutku, ko nihče ni gledal, pospravil v žep. Potem sem odložil košarico, kot da nisem našel tega, kar sem iskal, in hlineč razočaranje zapustil trgovino. Operacija je bila resda tako še nevarnejša, vendar sem se tako zverziral, da sem jo vsakič izpeljal brez napake in posledično postajal čedalje bolj pogumen. Včasih sem izbral tudi kakšen drug izdelek, da ne bi opazili, kako izginjajo rum-kokos čokoladice, vendar so bile ravno te moj daleč najljubši artikel v trgovini. Po dveh mesecih sem bil prepričan, da sem profi in me ne bodo nikoli dobili.

Ta dan so bili pogoji za podvig vse prej kot idealni, ampak me to ni preveč skrbelo. Trgovina je bila bolj kot ne prazna in za blagajno je sedela najbolj zaješana prodajalka. Še hujše je bilo, da so čokoladice v tem tednu premestili in jih je imela blagajničarka ves čas na očeh. Če bi razmišljal trezno, bi operacijo takoj opustil, ker pa sem bil profi oziroma eden od najboljših, to ni prišlo v poštev. Res je, da doslej nisem ukradel še nič zelo vrednega, sem pa imel za sabo vsaj šestdeset operacij s čokoladicami in iz vsake izšel kot zmagovalec. *Valjda, da lahko spizdim pofukano čokoladico, saj sem jih že veliko*, sem se prepričeval.

Kot ponavadi sem stopil v trgovino zelo samozavestno, kot da je moja. Prodajalka me je nezainteresirano pogledala, potem pa naprej nekaj računala na listu papirja. V tem trenutku je starejša gospa stopila k blagajni in prodajalka se ji je povsem posvetila. Medtem sem jaz, kar takole mimogrede, vzel čokoladico, jo položil v košarico, potem pa izginil med policami. Ustavil sem se pred polico, kjer so bile moje najslajše skušnjavice zložene prej, in se delal, da nekaj iščem. Zagledal sem čokolade toblerone, ki so me tudi zelo mikale, vendar so bile prevelike za v žep. Tveganje bi bilo preveliko. *Ko bom velik, bom nosil široke hlače z velikimi žepi in kradel tobleronke*, sem sam pri sebi delal načrte za prihodnost. Previdno sem pogledal levo in desno, nihče me ni mogel videti. Čeprav sem imel trgovino naštudirano v nulo, sem za vsak slučaj ošinil še veliko zakrivljeno ogledalo in v njem nisem videl prodajalke. Mislil sem si: *Če je ne vidim jaz, potem tudi ona mene ne. Optika pač ... Kdo pravi, da šola ni za nobeno rabo?*

Čokoladico sem vzel iz košarice in jo hitro potisnil v žep. Naredil sem še en krog po trgovini in se za malo dlje časa spet ustavil pred drugo polico, kot da nekaj iščem. Po nekaj trenutkih sem se mirno in počasi napotil proti izhodu in, vsaj tako se mi je zdelo, uprizoril še eno predstavo, vredno oskarja. Moj obraz je izražal takšno razočaranje, ker v trgovini nisem našel tistega, po kar sem prišel, da sem za trenutek verjel še samemu sebi.

Prodajalke nisem niti pogledal, saj sem se vseeno bal, da bi se izdal. Odložil sem prazno košarico in se

napotil k vratom, ko sem za sabo zaslišal ukazovalni glas in v trenutku zmrznil od groze: »Hej, tamal, počakaj malo! Nekaj te moram vprašat.«

Presenečen in prestrašen sem se obrnil, popolnoma zmeden, saj mi je šlo do sedaj vse kot po žnorce. Prodajalka pa je vstala s svojega stola in hitro stopila proti meni. Postal sem paničen in hotel zbežati, vendar nisem mogel premakniti nog. Prepozno! Že sem jo videl, kako je iztegnila roko proti meni in me močno zagrabila za nadlaket. Izraz na njenem obrazu je bil vse prej kot prijazen in v hipu mi je postalo jasno, da ve. Panika se je samo še stopnjevala.

»Kaa... Kaj?« sem komajda izjecljal.

»Kaj imaš v žepu?« me je še bolj trdo prijela in mi nenadoma iz žepa potegnila čokoladico. »Aha! Kra-deš! Pejva v pisarno!«

Pritisk na moji roki ni popustil in začela me je vleči za sabo proti pisarni, jaz pa sem bil preveč presran, da bi se upiral. Pa tudi če bi se, ne verjamem, da bi mi kaj pomagalo; izgledala je dovolj močna, da brez težav obvlada enega desetletnika.

»Op... oprostite gospa! Res ne bom nikoli več! Obljubim!« sem jo rotil, vendar ni zaleгло.

»No, pa sem te le dobila! Koliko si jih že ukradel?« se je zmagoslavno nasmehnila, zelo zadovoljna sama s sabo, in ugotovil sem, da me sploh ne posluša. Čeprav mi je srce divje tolklo in mi je bilo slabo, so mi možgani hitro delali. Pomislil sem, da škoda, ker nisem s tako brzino razmišljal že prej, ko je bilo treba spizditi. *Dobili so me z eno samo čokoladico, tistih prejšnjih mi sigurno ne morejo dokazat.*

»Gospa, prisežem, da nikoli prej nisem nič ukradel v vaši štacuni,« sem začel lagati, čeprav še samemu sebi nisem verjel. Ona pa me še zmeraj ni poslušala.

»Kar pejd, se bova o vsem pogovorila v pisarni.«

Potrkala je na vrata in jih odprla, še preden se je zaslíšal odgovor, potem pa me je porinila noter. V pisarni je sedel gospod, ki me je z zanimanjem pogledal. Na prvi pogled se mi je zdel malo manj strog od nje.

»Kdo pa je to?« je vprašal in jaz sem nehote pogledal v tla. Ne samo, da sem bil zelo zaskrbljen, kaj me bo doletelo, bilo me je tudi zelo sram.

»Lopov! Dobila sem ga s temle v žepu.«

Čokoladico je vrgla na mizo in gospod me je še enkrat premeril, tokrat malce strožje. Ni se mi zdel tako zelo zajeban kot ona, čeprav sem v njegovih očeh prebral, da ne morem pričakovati usmiljenja.

»Rum-kokos čokoladica?« je rekel s poudarkom in malce dvignil obrvi. Ne da bi me karkoli vprašal, mi je dal vedeti, da ga ne bom preslepil, karkoli že bom rekel. Da, vedel je, da sem jaz ta rum-kokos čokoladni fantom, ki ga iščejo že dva meseca.

»Treba bo poklicati policijo,« je rekla prodajalka in me spravila v obup.

Jebemti, končal bom v poboljševalnici! Kaj bo rekla mama? Skoraj bi zajokal.

»Ja, seveda, poklicali jih bomo,« je potrdil gospod.

V trebuhu sem začutil mravljinca in postalo mi je slabo. *Samo ne policijo ...*

»Gospod, prosim vas! A lahko plačam za čokoladico? Prosim, ne klicat policijo!« Iz žepa sem izvlekel denar in mu ga molil. Imel sem dovolj denarja za vsaj

tri čokoladice in poskusil sem ga podkupiti: »Kar vse vzemite ...«

»No, za to je malce prepozno, kajne?« se ni zme-nil za moj denar. »Milena, pogledjte, če ima še kaj v žepih. Mogoče je ukradel še kaj.«

S tem me je kar malce užalil in prizadel. Hotel sem mu povedati, da nisem tak, za kakršnega me ima, in da me sicer lahko pregledajo, a ne bodo našli ničesar več, pa nekako nisem našel pravih besed in sem raje ostal tiho. Gospa Milena me je strokovno preiskala, kot da tega ne počne prvič, in mi iz žepa potegnila še tri frnikole, nekaj Hanna-Barbera nalepk in zdravstveno izkaznico. Gospod se ni zmenil za frnikole in nalepke, je pa natančno proučil mojo zdravstveno izkaznico.

»Oh, pa ti si naš sosed! Stanuješ tukaj blizu, čez cesto.«

Gospod in prodajalka sta se pomenljivo spogleda-la, kot da se sporazumevata brez besed. On je nato spet pogledal v mojo smer, vendar ne vame, ampak *skozi* mene, kot da globoko premišljuje. Jaz sem mu še zmeraj ponujal denar in trepetal nad svojo usodo. *Kaj bo storil z mano?* Imel sem občutek, da neprijetni trenutek kar traja in traja in postal sem čisto živčen.

Gospod me je spet dolgo opazoval in nazadnje rekel: »Veš, kaj bomo naredili? Ne bomo klicali po-licije ...«

To! Samo policije ne! Do tega trenutka nisem imel opravka s policijo in ga tudi nisem hotel imeti. Iskreno sem se kesal in si trdno obljubil, da ne bom nikoli več v življenju ničesar ukradel.

»Namesto tega boš šel domov in se vrnil s svojim očetom. Malo bi se pogovoril z njim,« je končal.

»Uh, to bo pa težko. Oče živi v Sloveniji.«

»A res?« me je pogledal in se odločal, ali naj mi verjame ali ne. »Nič za to, potem pa naj pride mama.«

Od vseh možnih variant je bila ta najslabša. »Veste, kaj, gospod, mama je zelo bolna, leži v postelji, ne počuti se dobro ...«

»Aja?« To je rekel tako, da sploh ni bilo dvoma: ni mi verjel niti besedice. »No, pa naj pride, ko se bo bolje počutila. Zdaj pa pojdi domov in ne kradi več v moji trgovini, sicer bom naslednjič res poklical policijo.«

Nisem mogel verjeti, da sem se tako zlahka izmuznil. A ta res verjame, da bom mami povedal, da sem kradel v trgovini?! Za odraslega človeka je zelo naviven. Ne samo, da ji ne bom povedal, nikoli več v življenju ne bom prišel blizu te trgovine, kaj šele, da bi stopil vanjo.

»No, kaj še čakaš? Lahko greš.«

»Mhm, gospod ... a mi lahko prosim vrnete mojo zdravstveno?«

»A to?« Zdravstveno je vzel z mize in jo pospravil v svoj predal. »Niti slučajno! Dal jo bom tvoji mami, ko pride.«

»Ampak gospod! Jaz moram danes k okulistu! Naročen sem na pregled,« sem ga brezuspešno prepričeval. »Mama me bo zelo kregala, če ne bom šel.«

»Meni se zdi, da bo tebe mama kregala predvsem zaradi nečesa drugega,« je strupeno komentirala pro-

dajalka, okrog ust pa se ji je izrisal zloben nasmešek, kot da že uživa v predstavi.

»Izkaznico boš dobil, ko pride mama ponjo, in čisto nič prej!« je zaključil gospod, ki je videl, da me ima v šahu.

Pogoltnil sem cmok in solze so mi kar same začele teči po licih. »Gospod! A ne bi raje poklical kar policijo?« sem predlagal.

»Ne, kar pojdi po mamo.«

Če sem prej zelo nejevoljno štartal k okulistu, sem domov hodil, kot da grem na svoje lastno obešanje. *O moj bog*, v hipu sem postal veren, *to se ne bo dobro končalo* ... Premleval sem različne variante, kako naj svoji mami razložim, kaj se je zgodilo. Izbira je bila samo slaba in še slabša ...

Ko sem prišel domov, je mama še spala, jaz pa sem jo zelo obzirno zbudil. Po tihem sem upal, da bom s tem vsaj malo vplival na njeno obzirnost, ko bo padalo po meni.

»Oh, si že doma? Koliko je ura?« Bila je malo zmedena, saj je mislila, da je prespala cel dan.

»Ura je devet in še nisem bil pri okulistu,« sem ji razložil.

»Zakaj si pa potem prišel nazaj? Kaj je narobe?« me je vprašala in se napol pripravljala, da zaspi nazaj.

»Uh, veš mama, šel sem v tole samopostrežbo čez cesto in si hotel kupit eno čokoladico ... ampak nisem imel dovolj denarja ...« sem ji začel razlagati najmilejšo verzijo dogodka, ki sem se je domislil.

»Aha, denarja ti je zmanjkalo? Ti ga bom dala, pa si kupi to čokoladico. Koliko pa rabiš? Mi daš denarico, prosim.«

»Eeee, vidiš mama, ta gospod iz štacune pravi, da moraš priti ti ...«

»Zakaj pa? Vzemi denar in si kupi čokoladico. Saj vidiš, da spim, razen tega pa veš, da sem bolana. Potem pa pohiti k okulistu, da ne boš pozen,« mi je molila bankovec.

Ni bilo druge, moral sem iti malo bolj v podrobnosti. Poleg tega ji bodo v trgovini itak vse povedali. »Mama, oni hočejo, da prideš ti osebno. Gospod mi drugače ne bo vrnil zdravstvene. Pravi, da moraš ponjo priti ti.«

Mami se je počasi le začelo svitati, kaj se je pravzaprav zgodilo, in v hipu je bila budna. Bolj pazljivo me je pogledala in ni ji ušlo, da se držim kot polit cucek. »Daj mi še enkrat povej, kaj natančno se je zgodilo s tole čokoladico,« je zahtevala pojasnilo.

»Paaa ... Šel sem v trgovino in si hotel kupit čokoladico, ampak nisem imel zadost denarja ...« sem začel nekako po ovinkih.

»In?«

»Paa ... no, pa sem vzel čokoladico ... in mudilo se mi je, ker res nisem hotel zamudit okulista.«

»Pusti zdaj okulista, to bova potem,« me je ostro prekinila. To ni bilo dobro, srce sem imel v grlu. »Kako to misliš: ‚Vzel sem čokoladico‘? A si jo prinesel na blagajno in tam videl, da nimaš zadosti denarja, ali kako?«

To je bilo zelo eksplicitno vprašanje, ki je zahtevalo zelo ekspliciten odgovor. Vedel sem, da se ne smem zlagati, ker sem jih točno za to pokasiral prejšnjič. V trgovini ji bojo itak vse povedali in mislil sem, da je bolje fasati enkrat kot dvakrat, ko bo ugotovila, da sem se ji še zlagal za povrhu.

»Pravzaprav, nisem. Čokoladico sem dal v žep in jo hotel plačat naslednjič, ko pridem.«

Šamarčina, ki sem jo dobil, me je skorajda vrgla na tla in cela glava mi je zvonila. Mama je bila morda res bolna, a tega po klofuti ni bilo opaziti.

»Majku ti jebem lopovsku, pička ti materina! A sem jaz tebe zato rodila, da mi kradeš po trgovinah? Da me kličejo na zagovor in me je sram pred ljudmi?« je izbruhnila, jaz pa sem si pokrtil glavo z rokami v pričakovanju novega udarca. »Počakaj me pri vratih, da se zrihtam, in greva v trgovino, da vidim, kaj se je sploh zgodilo!«

Jebemti, zdaj sem ga pa res najebal! Kar smilil sem se samemu sebi. *Zakaj mi je bilo tega treba?* Vedel sem, da je matka zelo občutljiva na te zadeve in da (kolikor vem) nikoli v življenju ni ukradla ničesar. Čeprav je bila zaradi vnetja sklepov zgodaj invalidsko upokojena, je pazila tuje otroke, kvačkala in prodajala namizne prte in podobne zadeve, samo zato, da bi meni omogočila vse tisto, kar so imeli drugi otroci. Sebi ni privoščila skoraj ničesar, le da bi meni lahko kupila vse, kar sem si zaželel. In jaz ji takole povrnem ... Vse, kar ima v življenju, je zaslužila sama, in to pošteno, zdaj pa ima sina lopova! Predvideval sem, da bodo tokratne batine najhujše doslej. Bog mi

pomagaj! Verjetno je bila tudi sama polna adrenalina, besna kot ris, ker je bila za bolno osebo neverjetno hitro napravljena. Ko je stopila na hodnik, sem samo strmel v tla, preveč prestrašen, da bi vzdignil glavo. Ni me bilo samo strah batin, bal sem se jo pogledati v oči, ker sem vedel, da bom v njih videl eno samo razočaranje, in tega ne bi prenesel. Bil sem zelo jezen sam nase ... *Čisto prav mi je!*

»Ajde, marš! Pred mano! Greva pogledat, kaj ima ta gospod za povedat ...«

Na poti do trgovine sem imel občutek, da gravitacija ta dan deluje dosti močnejše kot ponavadi, saj sem imel noge kot iz svinca. Obhajale so me težke misli o batinah in o življenju nasploh: *Zakaj sem se sploh rodil, če zmeraj nekaj zajebeš? Boljše bi bilo, če sploh nikoli ne bi prišel na ta svet. Če se ne bi rodil, ne bi ukradel čokoladice in ne bi dobil batin. Joj, ubila me bo!*

Kot da mi bere misli, je matka, ki je ves čas klela in godrnjala za mojim hrbtom, v istem trenutku rekla: »Jaz sem te rodila, in če bo treba, te bom tudi ubila.«

Pravzaprav sem si po tihem tudi sam želel, da bi me v tem trenutku nekdo fental in mi skrajšal muke, vseeno pa nisem hotel, da bi bila to mama. Njen način bi utegnil biti preveč boleč ...

Neprijetna scena v trgovini, ki je sledila, je bila dosti krajša, kot sem pričakoval. En sam pogled na mojo matko je bil gospodu v pisarni zadostno zagotovilo, da bom za svoje grehe več kot primerno kaznovan, zato ji je nemudoma izročil mojo zdravstveno izkaznico. Mama se je gospodu opravičila zaradi »nelju-

bega dogodka« in mu zagotovila, da se kaj takega ne bo nikoli več ponovilo. Potem sem bil na vrsti jaz. V bistvu sem se moral opravičiti kar trikrat, čeprav je bilo gospodu že prvič zadosti, medtem ko je bila mama z mojim opravičilom zadovoljna šele tretjič. Ko sva odhajala, sem opazil, da me prodajalka spet gleda s svojim zlobnim nasmeškom. Sreča, da mami ni prišlo na pamet, naj se opravičim tudi njej, ker sem imel občutek, da bi to prenesel težje kot batine.

Ne vem, zakaj, ampak zdelo se mi je, da je mama dosti boljše volje, kot sem pričakoval. Pravzaprav je bila videti skorajda vesela, kar me je presenetilo. *Mogoče bo pa ostalo pri tisti šamarčini*, sem potihem upal.

Na poti do bloka sva srečala teto Miro, ki so jo zaradi temne polti klicali 'Črna' in ki je bila najina nova stara sosedka. Prej smo stanovali v istem bloku, ko pa sva dobila novo stanovanje, se je ona preselila v sosednji blok in spet smo bili sosedje. Teta Črna me je poznala, odkar sem bil še v zibki, in me je imela rada. Ko sva šla mimo njenega bloka, je sedela na balkonu, pila jutranjo kavico in kadila.

»Živijo, Olga, kako si kaj?« je pozdravila mamó in ustavila sva se pod balkonom, da bi se malo pomenili.

»Pa evo, nekaj sem zbolela, ležim v postelji ... Razen, ko me zbudijo z dobrimi novicami, tako kot recimo zdaj.«

»Čuvaj se,« ji je svetovala teta Črna in me pogledala. »Pa vidi malega Felota, kako je zrasel! Zdaj je že res velik fant!«

»Še sanja se ti ne,« ji je odgovorila mama, vendar teta Črna ni zaznala sarkastičnega podtona v njenem glasu. Razgledovala se je po balkonu, kot da nekaj išče. »Joj, nobenih piškotov nimam,« mi je rekla, kot da se opravičuje. Vsakič, ko me je videla, mi je dala par piškotov. Od nekje je izvlekla majhen bankovec: »Na, kupi si čokolado, teta Črna ti da ...«

Jebemti vse čokolade na tem svetu! V tem trenutku res nisem bil ljubitelj čokolade. Kar obstal sem, saj tudi v normalnih okoliščinah nisem smel vzeti nobenega denarja od nikogar, vsaj dokler mi mama ni dovolila. Tokrat pa so bile okoliščine vse prej kot normalne in po pravici povedano mi v danem trenutku ni bilo ne do denarja ne do čokolade.

»Mislim, da je trenutno čokolada zadnja stvar na svetu, ki bi si jo želel,« je pripomnila matka, kar je takoj izzvalo reakcijo tete Črne.

»Daj, Olga, nemoj zajebavat, naj si otrok kupi čokolado.«

»On več ne kupuje čokolade, on jih zdaj krade,« je razložila mama in me pogledala, jaz pa sem še malo sklonil glavo in nisem črhnal niti besedice.

»Kaj je bilo?« je bila radovedna teta Črna in matka ji je povedala najbolj *hardcore* verzijo dogodka, ki me je predstavil v zelo slabi luči.

»Pa dobro, to je otročje, ni taka reč ... On je priden fant, saj ne bo nikoli več. A ne, da ne boš?« me je pogledala, jaz pa sem samo močno odkimal. »Samo ne ga tepst!«

»Ma jebaču mu ja mater! Jaz sem ga rodila, in če bo treba, ga bom tudi ubila!« je bila matka nepo-

pustljiva. »Ajd pol, Črna, se vidimo. Midva imava opravke ...«

Teta Črna se je vseeno poskušala zavzeti zame in jaz sem držal z njo, ampak ni zaleglo. Na žalost je veljalo, da kakor reče mama, tako tudi bo. Ko sva se odpravljala, je na balkon stopila tudi Črnina mlajša hčerka, malo starejša od mene, in vedel sem, da bo slej ko prej slišala, kaj se mi je zgodilo. To je bil res višek viška! Ne samo, da bom dobil batine, še cela soseska bo izvedela, da sem jih dobil.

Namesto, da bi šla direktno domov, me je mati peljala do majhnega parka v bližini, kjer je sedla na klopcu. »Sine, a vidiš tisto grmovje tam? Ajde ti zdaj lepo tja in si izberi eno lepo šibo, da te bo mama pretepla z njo, a boš? Pa najdi eno tako malo bolj prožno, ki bo dlje zdržala.«

Z muko sem se odpravil po nehvaležnem opravku, ko me je ustavila. »Pravzaprav, prinesi kar dve ali tri, da ti ne bo treba dvakrat hodit.«

Izbiranje šibe za samega sebe je zelo težka naloga in je že samo po sebi ene sorte kazen, še preden se dejansko kaznovanje sploh začne. Poleg tega je bilo to zame nekaj novega, saj mama doslej ni potrebovala moje asistence, zato niti nisem imel izkušenj na tem področju. Težava je bila v tem, ker so morale biti šibe po določenih standardih: niso smele biti suhe in morale so biti čim bolj prožne, da bi čim dlje zdržale. Ko sem izbiral, sem na skrivaj pogledoval matko, ki je mirno sedela na klopci in kadila. Razmišljal sem celo o tem, da bi zbežal od doma in se tako izognil batinam, vendar sem misel na to hitro opustil. To bi

bila šele pizdarija, in ko bi se vrnil domov, bi jo fasal še huje. Poleg tega sem bil star deset let, kam pa naj grem? Kje bi spal? Kaj bi jedel? Dan ali dva bi še šlo, znašel bi se, morda prespal pri kakem prijatelju, kaj pa potem? Na dolgi rok to res ne bi bila dobra ideja ...

Šibe, med katerimi sem moral izbirati, mi nikakor niso bile všeč. Vse po vrsti so bile preveč prožne in zelo trpežne. Matka me je že nestrpno pogledovala in končno sem izbral tri, ki so samo izgledale hude; predvideval sem, da ne bodo zdržale dolgo časa. Vseeno niso smele biti švoh že na prvi pogled, ker bi jih mama zavrnila. Moj prefrigan poskus se je nazadnje povsem sfizil, saj se je zgodilo točno to.

»No, pa da vidimo, kaj si prinesel?« je vzela dve in ju pazljivo ogledovala. »Ta ni dobra, tudi ta se bo hitro zlomila ... ta tudi ne ... tale je še najboljša, ampak mislim da so tam v grmovju še boljše. Kar pejd po druge, mogoče boš zdaj prinesel boljše.«

Spet sem se odpravil proti grmovju, ko je naenkrat zaklicala: »Mogoče bi bilo bolje, da ti pomagam pri izbiri? Počakaj me, grem s tabo!«

Mama ni imela nobenih težav pri izbiri in je v hipu odrezala deset šib, prav tiste sorte, ki sem se jih jaz izogibal. Dve ali tri so ji bile še posebej všeč, in ko je švigala z njimi po zraku, me je vprašala za mnenje: »Kaj praviš sine, ta bo dobra, a ne da? Kako ti je všeč? Ni mi jasno, kako si tole promašil, ko si sam izbiral ...«

Normalno, da mi niso bile všeč, ampak njeno vprašanje je bilo itak retorično in ni zahtevalo odgovora.

Na žalost sem bil od nekdam zelo dober matematik. Takoj sem izračunal: deset šib in vsaka je zmožna vsaj desetih udarcev. To pomeni vsaj sto udarcev in sto pekočih rdečih lis na mojih nogah, če ne še več. V trenutku mi je postalo slabo in nisem vedel, ali bom sploh lahko zdržal. Najprej sem bil celo pogumen in se odločil, da bom pač stisnil zobe in sprejel, kar sledi, ker bo prej ali slej nehala. Zdaj pa me je pogum zapustil in iskal sem način, da bi pridobil vsaj malo časa in kazen preložil, pa četudi le za nekaj ur. S slabotnim glasom sem jo vprašal, ali obstaja možnost, da grem najprej k okulistu, opravim pregled in dobim batine šele potem, ko se vrnem domov. Kar naenkrat sem postal zelo zaskrbljen za svoj vid.

»Brez skrbi, okulist lahko počaka,« mi je odgovorila. »Naročila te bom za naslednji mesec, ker dvomim, da boš ta mesec še zmožen hoditi tako daleč ...«

Srce se mi je spustilo v pete in bližje ko sva bila najinemu stanovanju, bolj živčen sem postajal. S strahom sem pričakoval izvršitev kazni. Vse to zaradi pofukane čokoladice! Prisegel sem si, da nikoli več v življenju ne bom jedel čokolade, še posebej ne take z rumom in kokosom.

Zakaj sem končal, ko je najbolj zanimivo in nape-to? Sama izvršitev kazni je osebna zadeva in ne sodi v to knjigo. Dovolj bo, če zapišem, da sem dobil batine, ki se jih spomnim še danes. Pravzaprav sem prišel skozi dosti boljše, kot sem pričakoval. Mama je porabila tri šibe in ni jih preveč forsirala, kar je rezultiralo

v nekaj več kot dvajsetih krvavih lisah, potem pa se je odločila, da je dovolj. Preostale šibe je shranila za rezervo, na vidnem mestu, v opozorilo. Nikoli več jih ni uporabila in nekaj časa sem bil res priden kot čebelica. To so bile zadnje batine, ki sem jih pokasiral od nje. Ko sem zajebal naslednjič, sem bil že prevelik, da bi me tepla. Takrat me je samo nadrla in me dva ali celo tri dni ignorirala ter se z mano pogovarjala skrajno uradno, kar sem morda še težje prenašal. Enkrat sem jo celo prosil, naj me kar prebuta, samo da bova spet kul. To jo je nasmejalo in v hipu mi je bilo odpuščeno. Mislim, da mi je verjela, da se iskreno kesam, zato se ji kazen ni zdela več potrebna.

Najbrž je bilo enako z zadnjimi batinami, ki mi jih je namenila. Vse to maltretiranje s »pejd si poiskat šibo« je bilo psihični del kazni, ki naj bi me spodbudila k razmišljanju in kompenzirala vse udarce, ki sem jih takrat zaslužil, pa jih nisem dobil. Če bi jih fasal po zaslugah, sploh glede na mamine nazore, bi me čisto razmesarila. Ker tega seveda ni mogla storiti, me je kaznovala tako, da sem si sam izbral šibe. Še zmeraj sem dobil poštene batine, ampah v mejah normale. Takrat mi to seveda ni bilo všeč, ampak danes sem ji hvaležen za vsako rdečo liso, ki sem jo imel, ker me je vzgojila tako, kot se spodobi.

In še o moji zaobljubi ... itak, da sem jo prekršil. Še zmeraj sem ljubitelj čokolade, posebej tiste z rumom ali kokosom ali kar obojim. Te, ki sem jih kradel, so že zdavnaj nehali proizvajati. Prav tako ne morem reči, da nikoli več v življenju nisem ničesar ukradel. Kdaj pa kdaj je nanoslo, da sem kaj spizdil,

a se vseeno nimam za lopova. Pravzaprav zelo nerad kradem, in še to samo v skrajni sili. Posebej se izogibam krajam v trgovinah. Danes bi recimo veliko lažje ustrelil človeka, kot pa spizdil čokoladico v trgovini; zasluge za to deloma pripisujem batinam, ki sem jih dobil, in deloma maminim zapovedim, med katerimi ni bilo nikoli tiste: Ne ubijaj! Njeno stališče glede tega je bilo precej radikalno: Nekatere je pač treba, če so takšna govna, da si to zaslužijo. Zase res ne morem trditi, da sem perfekten, ker še zdaleč nisem. Lahko pa mirne duše rečem, da sem zelo v redu, zelo dobro vzgojen in z zelo močnim čutom za to, kar je prav. Čeprav ne morem reči, da vedno ravnam prav, mislim, da sem 'mila majka' v primerjavi z nekaterim folkom, ki hodi naokrog. Razlog za to je dobra vzgoja, jasne vrednote in – batine. Pa smo spet na samem začetku: batina je iz raja prišla in otroke je treba tepsti! To je za njihovo lastno dobro ...

Frnikole

Sedela sta na klopici in se dolgočasila. Kaj bi počela? Seveda, vedno se najde *nekaj* za počet, ampak nista se mogla domisliti ničesar *pametnega* za počet. Za vogalom, med bloki, na kosu betona v obliki ledvice, originalno poimenovanem Bubreg, so špilali fuzbal. Njiju fuzbal ni več zanimal. Kakšno tekmo po televiziji sta že še pogledala, ampak da bi sama tekla za žogo, to pa pač ne. Naslednje leto bodo igrišče zavzeli novi in mlajši otroci, ti, ki so zdaj nedaleč od klopace igrali frnikole. V povprečju so bili stari od sedem do deset let, med njimi pa je bil tudi kakšen starejši, ki bi že sodil na igrišče, ampak ni dobil mesta v svoji ekipi. In seveda, čudaki. Kako drugače pa rečeš otroku, ki pri dvanajstih rajše špila frnikole kot fuzbal?

Vsake toliko se je med otroki vnel oster prepir in na trenutke je bilo videti, kot da bodo eni drugim iztaknili oči. Potem pa nenadoma, kot bi odrezal: tako hitro, kot se je prepir vnel, se je tudi končal in otroci so nadaljevali z igro, kot da se ni nič zgodilo.

Frnikole so že same po sebi dokaj čudna zadeva in edino, za kar jih lahko uporabiš, je gemblanje. Seveda, ko starši otroku kupijo frnikole, sigurno ne pomislijo, da bo sčasoma postal zasvojen z igrami na srečo. To je pač ena od tistih poceni igrač, ki jih kupiš otroku, da ti da mir. Seveda, frnikole lahko špilaš tudi brez gemblanja, ampak se zelo hitro naveličaš, ker ni zanimivo. Če nimaš sreče in znanja, moraš kar naprej kupovati nove, da lahko špilaš naprej. Če pa

imaš srečno roko, kopičiš na desetine, celo stotine frnikol, katerih edini namen je, da jih pač *imaš*. Z njimi se lahko važiš in vzbujaš ljubosumje pri prijateljih ter uživaš, ko gledaš, kako se jim cedijo sline po tvojem 'premoženju'. Povprečnemu otroku pomenijo frnikole prav to – premoženje. Lahko jih posojaš, menjaš za druge stvari, kopičiš, zapravljaš – tako kot denar. Z eno samo razliko – denar ti ne more kupiti sreče, frnikole pa lahko.

Za tiste, ki so pozabili pravila, igra poteka takole: eden od igralcev položi frnikolo na mehkejši kos zemlje, nekam, kjer ni trave, ter stopi nanjo, da se frnikola vtisne v zemljo. Ko jo potegne ven, ostane luknja. Nato se okoli tri do štiri metre stran od luknje po zemlji potegne črta, za katero stopijo vsi igralci in mečejo frnikole proti luknji. Tisti, čigar frnikola pade najbližje, igra prvi. S katero frnikolo bo špilal, določi tisti, ki igra za njim. Ponavadi izbere frnikolo, ki je od luknje najbolj oddaljena. Prvi igralec zakotali frnikolo v smeri luknje in jo poskuša zadeti. V bistvu, precej podobno golfu, le da je oprema dosti cenejša. Kot pri biljaržu lahko s svojo frnikolo ciljaš tudi kakšno drugo, ali pa poskusiš zadeti samo luknjo. Tisti igralec, ki prvi zakotali eno od frnikol v luknjo, je zmagovalec in dobi vse ostale frnikole, ki so v igri. V resnici zelo preprosta igra. Obstaja eno samo pravilo – brez fuljanja!* Igralci so lahko frnikolo rahlo

---

* Fuljati pomeni pri igri s frnikolami voditi frnikolo s prstom, namesto da bi jo frcnili oz. potisnili ali porinili, podobno kot je pri košarki nošena žoga. V splošni uporabi pa pomeni »nekaj doseči s prevaro«.

potisnili s prstom, vendar jo morajo na poti proti lunji pustiti na miru. Seveda so bili tudi takšni, ki so goljufali ter vlekli frnikolo po pet, deset centimetrov po zemlji, preden so odmaknili svoj prst.

Spet so se začeli prerekati, ker je Dino odnesel Denisu enega od 'srečkotov' in mu ga ni hotel zamenjati. Vsak igralec je imel eno ali več frnikol, za katere je menil, da mu prinašajo srečo, in pred začetkom igre so se zmenili, da svoje 'srečkote' lahko zamenjajo za drugo frnikolo, vsakič, ko jih izgubijo. V tem času so bile pravi hit plastične frnikole, napolnjene s prosojnim želejem in mehurčki zraka, ki so plavali v njem. Bile so zelo lepe in vsi so se grebli zanje. Zaradi njih nihče več ni špilal za 'steklence' ali navadne 'plastence'. Problem je bil v frnikoli, ki jo je Denis ponujal za zamenjavo.

Že v štartu je bila grde sive barve in hudo zdrajšana, kot da jo je lastnik nalašč obdelal s šmirgl papirjem. Poleg tega je bila poškodovana, odlomljeni košček je bil sicer mikroskopski, vseeno pa je, po Dinotovem mnenju, negativno vplival na njeno kotaljenje in aerodinamične lastnosti. Denis je verjetno takšno že dobil in se je hotel znebiti, ampak Dinotu je bil njegov 'srečko' bolj všeč. Za hip se je zdelo, da bo prepir eskaliral, saj je Denis planil na Dinota, ki je bil proti njemu obrnjen s hrbtom. Ni bilo najbolj jasno, ali ga je hotel udariti ali samo odriniti, njegov poskus je bil zelo neroden in je Dinota samo oplazil. Dino ga ni niti registriral. Vskočili so drugi in ju pomirili, Dino pa je za Denisovega 'srečkota' dobil

drugo frnikolo. Potem pa je eden od starejših fantov na klopci dobil idejo.

»Kaj misliš, če bi se zares stepla, kdo bi zmagal?«

Njegovemu prijatelju se to sploh ni zdelo resno vprašanje. Brez premišljevanja je izstrelil: »Denis, seveda!«

»Ah, kje pa! Dino bi ga požrl ...«

Nista se strinjala in pogovor je prešel v kratek prepir, kot pri otrocih s frnikolami. Potem je starejši predlagal stavo – kdor izgubi, naslednjič plača za oba karte za kino.

To je bilo že za razmisliti, ker karte za kino niso bile poceni, vsaj ne za trinajstletnika. Mama bo že dala denar za kino, ampak kako jo prepričati, da mu da denar za dve karti? Po drugi strani je bila to stava, za katero je bil prepričan, da je ne more izgubiti. Denis je bil sicer anemičen in neroden in pogosto se je zdelo, da mu manjka življenjske energije (ali vsaj železa v krvi), ampak bil je dve leti starejši, za glavo višji in imel kar nekaj kil več kot Dino. Po drugi strani je bil Dino zelo majhen za sedemletnika, vendar je manko v velikosti več kot nadomestil z značajem. Zaradi malo večjih sprednjih zob je bil podoben verici, po značaju pa bolj podgani. Če bi bil stisnjen v kot, bi se sigurno boril do zadnjega. Vprašanje pa je, ali bi mu to pomagalo – najbrž ne. Na koncu bodo o zmagovalcu odločile kile in starost.

Glavni problem pa je bil, da sta bila Dino in Denis najboljša prijatelja. Živela sta v istem nadstropju iste stolpnice in celo njuni mami sta bili prijateljici, tako da sta se dejansko družila že celo življenje.

Starejša fanta sta se igralcem malo bolj približala in opazovala igro. Denis, ki je bil na potezi, je počepnil in premišljeval, kako močno naj zakotrlja frnikolo. Ni ciljaj luknje, saj je bila razdalja prevelika. Ko je počepnil, mu je iz žepa, polnega frnikol, ena padla na tla. Preden je kdorkoli opazil, jo je Dino sunil in vtaknil v žep. To ni ušlo starejšemu od fantov s klopce, vendar ni rekel ničesar. Počakal je, da je bil na potezi Dino, in ko je ta odšpilal, se je začel na ves glas smejati.

»O, jebemti! A si ga videl, kva je fuljnu! Kva ga je zafulju, jebote ...«

»Lažeš! Ni res! Jaz ne fuljam, jeb... beb...« Dino je verjetno hotel nekaj povedati o njegovi mami, pa je kar požrl besede. Ne bi bilo prvič, da bi od starejših fantov dobil šamarčino za takšne žaljivke. Istočasno si je iz navade skušal za hrbtom obrisati roke ob hlače.

»Fuljaš, fuljaš ...« se je oglasilo nekaj fantov.

»Ne fuljam, majke mi!« ni popuščal Dino.

»Če ne fuljaš, pokaži prst.«

»Pokaži prst, mamu ti jebem!« je bil čisto besen Denis. Danes je nekaj malega dobil, ampak zadnja dva tedna v glavnem izgubljal in bil zato precej živčen. Še nekaj fantov je zahtevalo, naj Dino pokaže prst, in na koncu je popustil. Prst je bil čisto črn. Prah, ki se je zalimal na potne roke, ko je fuljal, je na prstu pustil več plasti blata in nekatere so se mu vtisnile globoko pod kožo, kot tetovaža. Še hujše, ko je fuljal, si je ob kamnu podrajsal kožo na prstu, ki je

znova in znova krvavel. Kri se je mešala z blatom in vse skupaj je izgledalo še slabše.

»A, ne fuljaš? Kaj pa je to, mamu ti jebem? Zakaj imaš pol črn prst?«

»Ah, to je že od prej.« Dino se je branil. »Prej sem fuljal, pa ste mi rekli, naj neham in sem. Zdaj ne fuljam več.«

Njegov zagovor je bil zelo na mestu. Kako določiti starost različnih plasti blata na njegovem prstu, in to brez rentgena ali spektro-kva-se-že-reče analiz in podobnih zadev? Kako ugotoviti, ali je blato staro dva dni, dve uri ali dvajset minut? Dino jih je popolnoma razorožil. Priznal je krivdo in se, vsaj na videz, skesal. Ne moreš se pizditi na nekoga zaradi njegovih preteklih dejanj, če zdaj igra po pravilih.

Denisu to ni bilo prav. V nemočnem besu je stiskal pesti in škripal z zobmi: »Če te dobim še enkrat, te bom takoj po pički! Jebaču ti mater ...«

»Sfagal mi ga boš, eto kaj boš ti ...« Dino je mislil, da je problem rešen, in Denis ga ni več skrbel.

»Ne vem, Denis, si ti sploh močnejši od Dinota?« je starejši fant dolival olje na ogenj. »Res je malo manjši od tebe, ampak obvlada, gledal sem ga parkrat ...«

»Od Dinota? Itak, da sem! Saj sem ga prefukal dva meseca nazaj, pred šolo.«

»Koga si ti prefukal, mamu ti jebem? A si upaš re-
vanš?« Dino se ni strinjal. Če se namreč fajt ne konča z nokavtom in je še brez sodnikov, je včasih res težko določiti zmagovalca. To se dogaja tudi na pomembnejših tekmovanjih, kjer sicer imajo sodnike, a se poraženec včasih ne strinja z njihovo odločitvijo.

»Denise, veš, kaj nam je Dino razlagal?« je spet dregnil starejši fant.

»Kaj to?«

»Kako je bil pri tebi doma in sta špilala igrice na tvojem kompu. Pol, ko si šel na WC, pa si je nabasal žepe s tvojimi frnikolami. Ta te krade vsakič, ko pride k tebi ...«

»Ni res! Lažeš!« se je Dino besno branil. »Denise, saj me poznaš! Veš, da jaz ne bi nikoli ...«

Če je kdo zares *poznal* Dinota, je bil to Denis, in prav to je bil problem. Vedel je, da so vrednote za Dinota *zadnja rupa na sviralu* in da bi to vsekakor storil, celo najboljšemu prijatelju, če bi mislil, da se lahko izmaže. Denis je dokaj skrbno vodil evidenco o svojih frnikolah in že nekaj časa se mu številke niso ujemale, manjkalo mu je več frnikol, kot je naračunal, da jih je izgubil. Zdaj je vse začelo dobivati smisel.

Nenadoma je priletel tako imenovani *sucker punch*; Denis je Dinota brez predhodnega opozorila pošteno treščil po gobcu. Presenečeni Dino se je poskušal zaščititi tako, da je Denisu nastavil bok in si z rokami pokril glavo. Že po naravi neroden Denis je zdaj divje mlatil okoli Dinota, večinoma po zraku, če pa ga je s kakšnim udarcem že zadel, ga je bolj ali manj samo oplazil. Takrat se je v Dinotu zbudila njegova podganica in reagiral je prav tako kot podgana, ki jo stisneš v kot. Obrnil se je k Denisu in ga začel močno udarjati v trebuh. Na Denisovem obrazu sta se mešala presenečenje in bolečina, vse skupaj pa je izgledalo precej smešno. Še bolj smešno je bilo, ko ga je Dino

butnil tako, da mu je vzelo sapo in je Denis hlastal za zrakom kot riba na suhem. Denis je iz obupa še enkrat zamahnil in posrečilo se mu je, da je Dinota zadel v uho. Ta je zastokal od bolečine in se umaknil korak nazaj. Namesto da bi dokončal, kar je začel, se je tudi Denis neodločno ustavil. Enostavno ni imel Dinotove drznosti in ubijalskega nagona.

Za trenutek sta se oddaljila in težko sopihala. Dino je imel prebito ustnico in dolgo prasko na vratu. Denisu pa se ni nič poznalo, le v obraz je bil rdeč kot kuhan rak. Fajt je bil zaenkrat neodločen, saj pravega zmagovalca ni bilo. Žal sta oba fanta izgubila začetni zagon in videlo se je, da jima ni več do pretepa. S sovraštvom v očeh sta se zmerjala, vseeno pa se nista več premaknila. Nekaj je bilo treba ukreniti.

»Denise, veš, kaj nam je še razlagal?« se je znova oglasil starejši od fantov s klopi.

»Kaj to?«

»Ko je šla tvoja sestra pod tuš, se je zlagal, da gre na WC, pol pa jo je gledal skoz ključavnico.«

»Mamu ti jebem, če je res, ubil te bom!« je Denis presenečeno gledal svojega prijatelja in kar ni mogel verjeti, da sliši prav.

Dino je bil še sam presenečen nad obtožbami in je kar zazeval. Frnikole gor ali dol, to zdaj je bila tako resna obdolžitev, da se ni dala rešiti, ne da bi tekla kri.

»Nisem, majke mi! Pa saj vidiš, da laže!«

»Pokazal nam je njene spodnjice, ki jih je spizdil iz koša za umazano perilo.«

»Jebaću ti mater!« je zavpil ves penast Denis.

»Nisem Denise, res ...«

»Črtaste, rdeče-bele. S čipkasto obrobo ...«

Ves iz sebe se je Denis opogumil in skočil na Dinota, tokrat z večjim uspehom. Udarci so leteli po Dinotovem obrazu, in čeprav se je upiral, je Denisu uspelo, da ga je podrl na tla. Vsi naokrog so glasno navijali, kot bi bili na tekmi, onadva pa sta se kotalila po tleh, medtem ko so jima iz žepov na vse strani letele frnikole. Dino se je na vse mogoče načine poskušal otresti Denisa, a brez uspeha. Nazadnje ga je Denis močno potegnil za lase.

»Ubil te bom!« je renčal skozi zobe.

»Mamu ti jebem, puliš mi lase!« Dino je zajokal in hkrati, iz obupa, Denisa ugriznil v roko. Denis je glasno zavpil od bolečine in malce popustil prijem. V naslednjem trenutku je dobil Dinotovo koleno v jajca in se čisto refleksno zvil v fetalno pozicijo, kar je bilo dovolj, da se je Dino osvobodil. Hitro je skočil na noge, močno brcnil Denisa v glavo in potem, ves objokan in krvav, spizdil neznano kam. Denis je za nekaj časa kar obležal. Ko so mu pomagali vstati, so videli, da je tudi on objokan. Krvavel je iz nosu in pod očesom, kamor ga je zadel Dinotov čevelj, je imel grdo modrico. Tudi ugriz je bil tako globok, da mu je iz rane tekla kri. Ko si je malo opomogel, je začel pobirati frnikole in si jih tlačiti v žepe. Potem se je premislil, saj so bile raztresene vsepovsod in se mu jih ni ljubilo pobirati. Še zmeraj objokan se je odpravil domov.

»Pizda, kdo je zdaj zmagal? Meni se zdi, da sta zgubila oba,« je komentiral starejši fant s klopi.

»Kako to misliš, kdo je zmagal? A si videl, kaj mu je Dino naredil?«

»Dino je zbežal, enako objokan in še bolj krvav kot Denis ... Ampak lej, niti ni tolk pomembno, glavno, da je bilo zanimivo za gledat. Se bova že zmečila. Naslednji teden lahko organiziramo še en fajt. Zdaj pa morava spizdit, ker bo kmalu tukaj Denisov foter, al pa še hujše, matka. Predlagam, da zamenjava lokacijo ...«

»Ja, dajva!«

Sprehodila sta se čez cesto, v drugo sosesko, saj sta vedela, da ju tam ne bodo iskali. Za njima pa so drugi otroci hiteli pobirati frnikole, ki so ležale vsepovsod.